

НЕПОВТОРНЕ МИСТЕЦТВО ТАНЦЮ

Як відомо, танець народився з трудового життя людини. Давні люди розповідали в танцях, як вони полювали, ловили рибу, обробляли землю, билися з ворогами, радувалися вдачам або переживали горе. В ті часи люди танцювали по-різному, хто як міг. Кожен розповідав в танці про те, що відбулося саме з ним. Пізніше з'явилися якісь загальні рухи, що повторювалися всіма учасниками танцю. Танцюристи бралися за руки, утворюючи ланцюг або коло. Так народився хоровод – самий стародавній найпростіший вид масового народного танцю.

Про характер давніх танців ми дізнаємося по археологічним розкопкам, пам'ятникам старовини, літописам. У східнослов'янських могольниках VI століття знайдені срібні фігурки танцюристів, за позовами яких ми можемо уявити деякі танцювальні рухи тієї далекої пори. А на стінах Софійського собору в Києві збереглися фрески часів Ярослава Мудрого, на яких один скоморох грає на дудці, другий б'є в бубон, а третій танцює в присядку. Звичайно, у кожного народу є

— Власне з того часу, як в Зорі почала працювати школа мистецтв, при ній завжди організовувалися танцювальні колективи різних вікових груп. Це закономірно, адже в школі викладається хореографія як один з навчальних предметів.

З самого початку наш колектив створювався Аллою Хоменко. Я в Зорі став працювати пізніше за Аллу, яка приїхала сюди ще з тим колективом танцюристів, який набирали в Києві у студії Вєрбоного.

більше всього мене захоплювали народні танці. Тому вирішив вступити на хореографічний відділ Дубницького культосвітнього училища. Ще під час навчання мені пощастило взяти участь у звітному концерті Рівненської області у палаці «Україна» в Києві. Ми тоді виконували «Гопак». Виступати на головній сцені країни – це незабутнє враження.

В 1984 році я закінчив навчання в училищі. Відслужив армію. Потім працював у Будинку культури містечка в Рівному, в ансамблі пісні і танцю «Горинь» при львівському ансамблі пісні і танцю під керівництвом Миколи Дашика, а відлучившись на його запрошення і приїхав у це чудове село. Фактично працював в ансамблі десять років. Треба сказати, що в його складі були дуже талановиті люди, в тому числі і танцюристи. Завжди задухо Петра Варварука, Петра Григориченка, Миколу Тотовицького. Останній взагалі був різнобічним митцем. Він і на скрипці грав, і співав, і танцював. Зараз він працює в Києві.

Потім наш ансамбль пісні і танцю був підпорядкований Рівненській філармонії. Але настав момент, коли одним розчерком пера ансамбль було ліквідовано – мовляв, немає коштів на його утримання. Такі часи тоді були.

Після скорочення почав працювати у Палаці культури дітей та молоді, в ансамблі танцю «Дружба». Там у мене не все склалося, як хотілося, хоча я багато зробив для розвитку цього колективу. Просто за велику роботу платили мізерну зарплату. Але це не моя особиста біда. Це біда всієї культури, на яку у держави завжди не вистачає коштів.

Тоді часи тоді були.

Потім почав працювати з окремими номерами, такими як «Хлопачки-козачки», «Козачок». Хлопці зацікавилися, залюбки приходили на заняття і репетиції. Відповідно проходила робота і з дітьми. Боюсь видатись не скромним, але мені стало працювати на мене. Без самі почали приходити до нас без якоїсь особливий агітації!

— А хто, так би мовити, опікується вашим колективом?

— Почнемо з того, що більшість учасників ансамблю навчається на хореографічному відділі Зорянської школи мистецтв. Зрозуміло, що велику допомогу нам надає директор школи Світлана Шкарапа, яка має безпосереднє відношення до становлення колективу. Всього ж ансамбль «Вєрбоного» підпорядко-

вано танцю, тобто серед сільських колективів він вважається найкращим в області. В позаминулому році на фестивалі в Гєнїнєську, в якому брали участь сільські музичні школи і школи мистецтв України, ми завоювали гранпрі. А в минулому році були на цьому ж фестивалі вже як гості. Виступало багато танцювальних колективів різних вікових категорій зі Львівської, Чернівецької, Харківської та інших областей, але наш показовий виступ, мені здається, все-таки був найкращим. Дітей разів видалили виступати за кордон, в основному Польщу. У червні знову їдемо туди під патронатом райдержадміністрації.

На жаль, ми не маємо змоги часто демонструвати своє мистецтво

свій, найбільш характерний для нього танець, в якому відобразили особливості його побуту та історії. У нас, українці, це знаменитий «Гопак», який знають у всьому світі. Він запобіглий спеціалісти

Свій вклад у становлення колективу внесла також Світлана Шкарапа. Вона приїхала в Зорю пізніше за мене, коли вже існував ансамбль пісні і танцю «Зоря», створений з ініціатиивою Володимир

Тому знову повернувся в Зорю в

розвитку народного мистецтва в селах, що входять в агропояс району «Зоря». А вісімдесяті роки минулого століття були справді «зоряним» часом у цьому напрямку. Потім почалися оті всі негаразди мирно, не могло не позначитися на розвитку народного мистецтва на селі.

— Як сталося, що хореографія стала змістом вашого життя? І як?

— Сам я з Гошданського району, з села Жаврів. Виріс у дуже співчливій сім'ї. Батько мій не мав спеціальної музичної освіти, але чудово грав на ступ на баяні, був навіть акомпанатором колотосного хору. Мати теж любила співати, особливо народні пісні. Я із шкільної лави брав участь у художній самодіяльності,

розвитку народного мистецтва в селах, що входять в агропояс району «Зоря». А вісімдесяті роки минулого століття були справді «зоряним» часом у цьому напрямку. Потім почалися оті всі негаразди мирно, не могло не позначитися на розвитку народного мистецтва на селі.

— Як сталося, що хореографія стала змістом вашого життя? І як?

— Сам я з Гошданського району, з села Жаврів. Виріс у дуже співчливій сім'ї. Батько мій не мав спеціальної музичної освіти, але чудово грав на ступ на баяні, був навіть акомпанатором колотосного хору. Мати теж любила співати, особливо народні пісні. Я із шкільної лави брав участь у художній самодіяльності,

— Давайте повернемося до «Вєрбоного». Розкажіть більш детально про становлення колективу.

— Я вже казав, що багато для цього танцювального колективу зробили Алла Хоменко і Світлана Шкарапа. Але так сталося, що Алла з чоловіком виїхала із Зорі в Мєлітополь до батьків, де тепер і працює. Вона чудовий спеціаліст, але все-таки склад танцювального ансамблю тоді був в основному дівочий. Хлопців було всього декілька – Андрій Голубокий, Влад Сергієнко, Микола Хизьновський. І їм доводилося працювати буквально в усіх номерах. Отже, з хлопцями була проблема, яку необхідно було вирішити. Тому, коли я очолив колектив, то відразу набрав групу хлопчиків молодшого шкільного віку, думачи при цьому про перспективу.

— Яких критеріїв ви дотримуетесь при складанні репертуру?

— «Вєрбоного» зараз – великий і потужний колектив. Ми маємо у своїй програмі 19 танцювальних номерів, які, так би мовити, стовідсотково відпрацьовані. В мене є постановки і розробки інших хореографічних картинок. Ми танцюємо не тільки танці Полісся, Волині і Центральної України. Намагаємося не забувати і про танці братніх народів – російського і білоруського. Є номер, присвячений танцям народів Причорномор'я. Палітра танцю дуже широка і різноманітна, і намагаємося нею користуватися якнайширше. Погано лише, що матеріальна база танцювального ансамблю досить бідна. Не вистачає потрібних костюмів, іншого реквізиту. Правда, на останньому концерті сільський голова Анатолій Гуз обіцяв допомогти. Сподіваємося, що так і буде.

— А якими конкретними досягненнями ви можете похвалитися?

— Для мене сама найбільша нагорода та, що в суботньому концерті брало участь до вісімдесяти танцюристів з них 25 хлопчиків, від самих маленьких до учнів одинадцятих класів. Я пишався тим, що у нас вже є шість випускників, які отримали відповідний документ. Ми учасники різних з'їздів у житті села і області. Носимо звання зразкового ансам-

в різних селах і містах. Головна проблема – відсутність власного транспорту. А для кожної виступати. З великим нетерпінням вони чекали вмінулої суботи, аби показати свої вміння і талант землякам, в першу чергу, звичайно, своїм рідним. І я дуже задоволений, що звітний концерт відбувся.

— Дякую за розмову.

Співкувавася В.ПАРФЕНЮК. Фото С.ДЕЛІДОНА.

Борис Бунь зі своїми вихованцями.

Співкувавася В.ПАРФЕНЮК. Фото С.ДЕЛІДОНА.